

[Korsgaard.]

man jo ikke at gøre, fordi en almindelig Rigsdagsmand henvender sig til en Minister i en Sag; men det er virkelig et Problem, om der lignes rigtigt. Fra Landsoverskatteraadet ved jeg, at i mange Tilfælde — og her er dog Tale om Skatteraad — udregnes Skatter ikke rigtigt. Jeg tror derfor ganske bestemt, at der her foreligger et Problem.

Saa er der Arbejdsgivernes Pligt til at tilbageholde Skat. Jeg husker ikke, om der staar, at der skal være gjort Forsøg paa at pante først; men jeg vil dog i hvert Fald mene, at det offentlige maa gøre, hvad det formaar for at faa sine Penge ad legitime Veje, før end det paalægger Arbejdsgiverne nogen Pligt i saa Henseende. Men naar det offentlige har gjort det, maa jeg omvendt sige, at saa finder jeg det rigtigt, at Arbejdsgiverne faar denne Pligt.

Hvad angaar det at lukke for Gas og Elektricitet, finder jeg, at det er fuldkommen utilbørligt. Det viser atter det offentlige som den over al Maade hensynsløse Inkasator af sine Krav, som blander højst forskellige Ting sammen. Hvis der nu f. Eks. er Tale om et privat Gasværk, hvad der dog findes i saa stor en By som Odense, ved jeg ikke, om det ogsaa skulde være Meningen, at Kommunalbestyrelsen her skulde kunne paalægge Ledelsen af Odense Gasværk: I maa lukke for Gassen, fordi den paagældende ikke vil betale sin Skat. Jeg finder, som sagt, denne Fremgangsmaade utilbørlig, og jeg tror at turde sige, at mit Parti vil vende sig derimod, jeg kunde næsten fristes til at sige, med Afsky, for det er en af de Ting, der viser Offentlighedens Mangel paa Moral.

Hvad angaar Bestemmelsen om, at de underordnede Instanser skulde kunne kræve Oplysning af de lokale Pengeinstitutter, er jeg fuldkommen enig med den ærede Ordfører for Venstre. Det vil give Anledning til et Posekiggeri, som der ingen Grund er til at fremme. Naar de overordnede Instanser har denne Adgang, saa maa det være nok.

Jeg vender mig derefter til det egentlige — for det, at man nu har skrevet en vis Mængde almindelige Regler op, som findes i andre Love, og samlet dem, det betyder ikke saa forfærdelig meget. Men som altid, naar det drejer sig om en radikal-socialdemokratisk Regering, benytter den naturligvis Lejligheden til at tilsnige sig nogle Skatter. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Tilsnige?). Tilsnige, ja. Dermed mener jeg, at i et Lovforslag af denne Art foreligger der ikke noget som helst rimeligt Grundlag til at

forandre den, om jeg saa maa sige, saakaldte kommunale Ligningsregler med de øvre og nedre Grænser. Men man benytter Lejligheden, hvor man skal gennemføre noget andet, til at sige: Men for Resten kunde jeg jo ogsaa godt bruge nogle Millioner her og dér. Hvor det ligner det nuværende Reglement! Og i al Uskyldighed forhøjer man Muligheden for at forhøje Skalaen fra 40 til 50 pCt., naturligvis i Tilfælde, hvor der ikke er Tale om Kildeartsbeskatning.

Jeg holder mig alene til dette Tilfælde, tilsvarende bliver det jo for øvrigt med Hensyn til det andet. Jeg har det Indtryk, at Venstres ærede Ordfører ikke fandt det rigtigt, og jeg finder det heller ikke rigtigt. Jeg mener navnlig, at det ikke har nogen som helst rimelig Begrundelse i den foreliggende Situation. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet siger, at han finder det glimrende, at vi forhøjer med 50 pCt. Det er ikke uforstaaeligt. Men vilde det da ikke være meget bedre, hvis vi forhøjede med 100 pCt. eller med 200 eller 300 pCt.? Hvor ligger Grænsen? Hvorledes kan der saa skabes en god Ligning? Det er jo den reneste Snak hen i Vejret.

Man har med de Regler, der nu engang er, Mulighed for at nedsætte med 70 pCt. og at forhøje med 40 pCt. Inden for disse Grænser kan man akkurat lige saa godt foretage en passende Ligning, som man kan gøre, hvis Grænsen er videre. Man vil jo aldrig kunne naa det Punkt, hvor ikke en og anden vil sige: Du skulde have endnu en Tak! Selv med 100 pCt.s Tillæg bliver der dog en stor Skatteyder, som man synes skulde have endnu mere. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Komme af med mere!). Mere Skat skulde han have, det betyder omtrent det samme som at komme af med flere Penge. Jeg forstaar den højterede Ministers Afbrydelse saaledes, at det, der egentlig interesserer ham, er at skaffe Folk af med Penge; det er egentlig hans Hovedinteresse i Sagen, og det forbavser mig ikke.

Vi vender os altsaa imod dette, vi finder, at Progressionen — og den maa fornuftigvis sammenholdes med Progressionen i Statsskatten, som gennem ekstraordinær Forhøjelse for Tiden er stærkt forøget — er saa stor, som den kan taale at være, ja i Virkeligheden for stor, idet vi har den almindelige Samfundsopfattelse, at naar man naar til den Situation, hvori vi er, saa maa hele Befolkningen vide, at den maa bære i Flok. Jeg gentager altsaa, at den Forhøjelse, der her er Tale om, finder vi urimelig.